

El nou PP de Mariano Rajoy

EFE

Rajoy amb Soraya Sáenz de Santamaría.

Durant les hores posteriors a la derrota electoral del 9 de març, va planar l'interrogant de quin seria el futur de Mariano Rajoy i, per tant, del Partit Popular. El dubte va quedar esvaït en pocs dies, amb una conferència de premsa en què Rajoy va proclamar que es quedava al capdavant de la formació. D'ençà d'aquell moment va començar una crisi dins les files populars que és difícil de pronosticar fins quan durarà.

Per a entendre què passa dins del Partit Popular, s'ha de tirar enre-
re fins a l'11 de març del 2004, moment en què Mariano Rajoy perd les eleccions, contra pronòstic, davant el candidat del PSOE, José Luis Rodríguez Zapatero. És llavors quan

Rajoy s'ha d'enfrontar al dilema si baixar del tren o acceptar de conduir el PP en una travessia pel desert amb la qual ningú comptava. En aquelles dates, s'assumia, majoritàriament, que el president dels populars havia estat imposat pel líder indiscutible, José María Aznar,

i molts van identificar el nomenament d'Ángel Acebes per a assumir la secretaria general com un gest teledirigit per l'ex-president espanyol. No obstant això, Rajoy no es cansa de repetir que l'elecció d'Acebes va ser seva. I que allò que el va moure a prendre a aquesta

decisió va ser el coneixement que l'ex-ministre d'Interior tenia del partit i la seva eficàcia en l'organització.

Sigui com sigui, el fet és que Rajoy no va acabar d'alliberar-se de l'ombra de José María Aznar durant la primera legislatura com a líder de l'oposició. Ara bé, malgrat que l'ex-president espanyol ha saltat a la primera línia de l'actualitat bastant sovint amb declaracions, moltes vegades fetes des de l'estranger, sempre ha assegurat que la direcció del PP correspon a Rajoy. En cas que això fos cert, quedaria absolutament eliminada la influència aznariana en l'actual Partit Popular? No, perquè s'exerciria de manera indirecta. És a dir, a través de persones que el van acompanyar anys enrere, bé en la gestió governamental –Acebes, Eduardo Zaplana–, bé en l'escola ideològica –Rodrigo Rato, Manuel Pizarro, Esperanza Aguirre.

La renovació. Abans d'analitzar el canvi d'estil que impulsa Mariano Rajoy mitjançant els nous càrrecs, cal parar atenció a la convenció que va celebrar el PP, l'any 2006, a Madrid, amb les intervencions estel·lars del president d'honor, José María Aznar, i del líder de la dreta francesa –encara no era president–, Nicolas Sarkozy. Si Aznar i Sarkozy es van endur les principals ovacions de la militància popular en apostar per una política de línia dura, amarada d'espanyolitat i recels davant la immigració, l'alcalde de Madrid, Alberto Ruiz-Gallardón, va acabar sol com un mussol amb la proposta d'auto-crítica, sublimada amb la frase: "Alguna cosa devem haver fet malament."

Arran de la convenció del 2006, Gallardón va erigir-se en defensor de la línia moderada del PP, seguit de prop per un Josep Piqué que acabà deixant la presidència del partit a Catalunya i un Javier Arenas que s'ha reforçat com a líder andalús. En aquest grup també s'hi encabí, més endavant, el president a Galícia, Alberto Núñez-Feijoo. Aquesta tendència del PP, oposada a la que encarna Esperanza Aguirre i el front mediàtic d'*El Mundo* i la COPE, va abandonar progressivament les esperances de reconduir el partit arran dels parlaments d'Aznar i Sarkozy, i de l'egocentrisme popular madrileny, incapaç de pensar que una modulació del

discurs l'ajudaria a guanyar vots a llocs com Catalunya o el País Basc.

La possibilitat de renovar tant l'especificació com el discurs del PP arriba amb Mariano Rajoy que, després de la segona derrota electoral, la del 9 de març passat, decideix de quedar-se al capdavant del partit. A una marxa més que lenta, cosa que li costa les crítiques de diversos membres del partit, Rajoy deixa pas a una nova generació, la que volta els quaranta anys. La cara més visible és la de Soraya Sáenz de Santamaría, la nova portaveu al Congrés dels Diputats, en substitució d'Eduardo Zaplana. Es tracta d'un càrrec essencial de la nova estructura popular, que traspasa gran part de la presa de decisions de la seu del carrer Génova de Madrid a la cambra baixa del parlament espanyol.

La cúpula directiva del nou PP, jove i fidel a Mariano Rajoy, també la conformen el secretari general del grup parlamentari, el català José Luis Ayllón, l'ex-director de comunicació del partit, Gabriel Elorriaga i un dels seus ideòlegs, José María Lasalle, entre més. La figura d'Ayllón no és tan visible com la de Sáenz de Santamaría, però cal tenir-la en compte. Especialment, en el joc que pot donar al PPC, perquè combina els lligams amb el seu company de generació, l'actual president, Daniel Sirera, i el treball que ha fet a Madrid amb figures de més tendències, com ara Dolors Nadal o Alicia Sánchez-Camacho. Això, afegit a la possibilitat que un altre català, Jorge Moragas, ocupi un càrrec de responsabilitat a l'organograma de Génova, fa que els populars del Principat puguin tenir influència directa en la direcció del partit.

Els valencians, per la seva banda, també van agafant posició al voltant de Rajoy. El president, Francisco Camps, ha donat des del primer moment suport al líder i ha obtingut, com a primera moneda de canvi, que el congrés del mes de juny es faci a casa seva. A partir d'aquest moment, i durant tota la legislatura, continuarà jugant les seves cartes, i caldrà veure si es limita a consolidar el PP valencià com un bloc essencial del partit o si va més enllà. En la connexió amb Madrid, el paper clau el fa Esteban González Pons, que també sona per a dirigir o ser la veu de Génova, 13.

Aguirre i Gallardón. La batalla que ha presentat Esperanza Aguirre a Mariano Rajoy des del mateix dia 9 de març ha ocupat els principals titulars de la premsa, però darrere d'aquesta pugna hi ha el malestar de molts dirigents del PP que se senten ignorats pel president. Això explica que, a l'hora de dir adéu, l'ex-portaveu al Congrés, Eduardo Zaplana, assegurés que no tenia lloc en el nou partit. O que el fitxatge estrella per a Madrid, Manuel Pizarro, no tingui cap mena de responsabilitat i pensi a deixar de ser diputat. A més, també s'ha de tenir en compte que la candidatura fantasma d'Aguirre ha estat impulsada, en gran part, des de les pàgines d'*El Mundo* i des dels micròfons de la COPE. I, en aquest sentit, caldria posar en dubte si Aguirre creu realment en les seves possibilitats, o si es tracta d'una alternativa inflada per Pedro J. Ramírez i Federico Jiménez Losantos amb l'objectiu de passar la factura a Rajoy, amb qui ja no s'entenen.

Enmig del soroll de sabres, qui es queda, voluntàriament, en un segon pla és l'alcalde de Madrid, Alberto Ruiz-Gallardón. Va ser ell el primer de tenir un cara a cara amb Aguirre quan va demanar de ser inclòs a la llista del PP al Congrés. I si els rumors que se senten a les esferes populars fossin certs, seria curiós que, havent quedat apartat de les llistes per Aguirre, ara s'erigís en secretari general dels populars i passés a controlar el partit al costat de Rajoy. D'una altra banda, també s'especula amb la possibilitat que Gallardón acabi essent el candidat a la presidència espanyola un cop Rajoy hagi fet la seva segona travessia del desert i hagi renovat el partit.

Es per tota aquesta conjuntura, articulada en molts protagonistes, que es fa difícil de dir quan quedarà tancada la crisi del PP. Serà després del congrés del juny, a València, quan Rajoy ratificarà el seu lideratge? O no hi acabarà d'haver pau fins al següent, d'aquí a tres anys, moment en què se sabrà qui encapçala la llista popular i aspira a la Moncloa?

Pere Gendrau
Madrid